

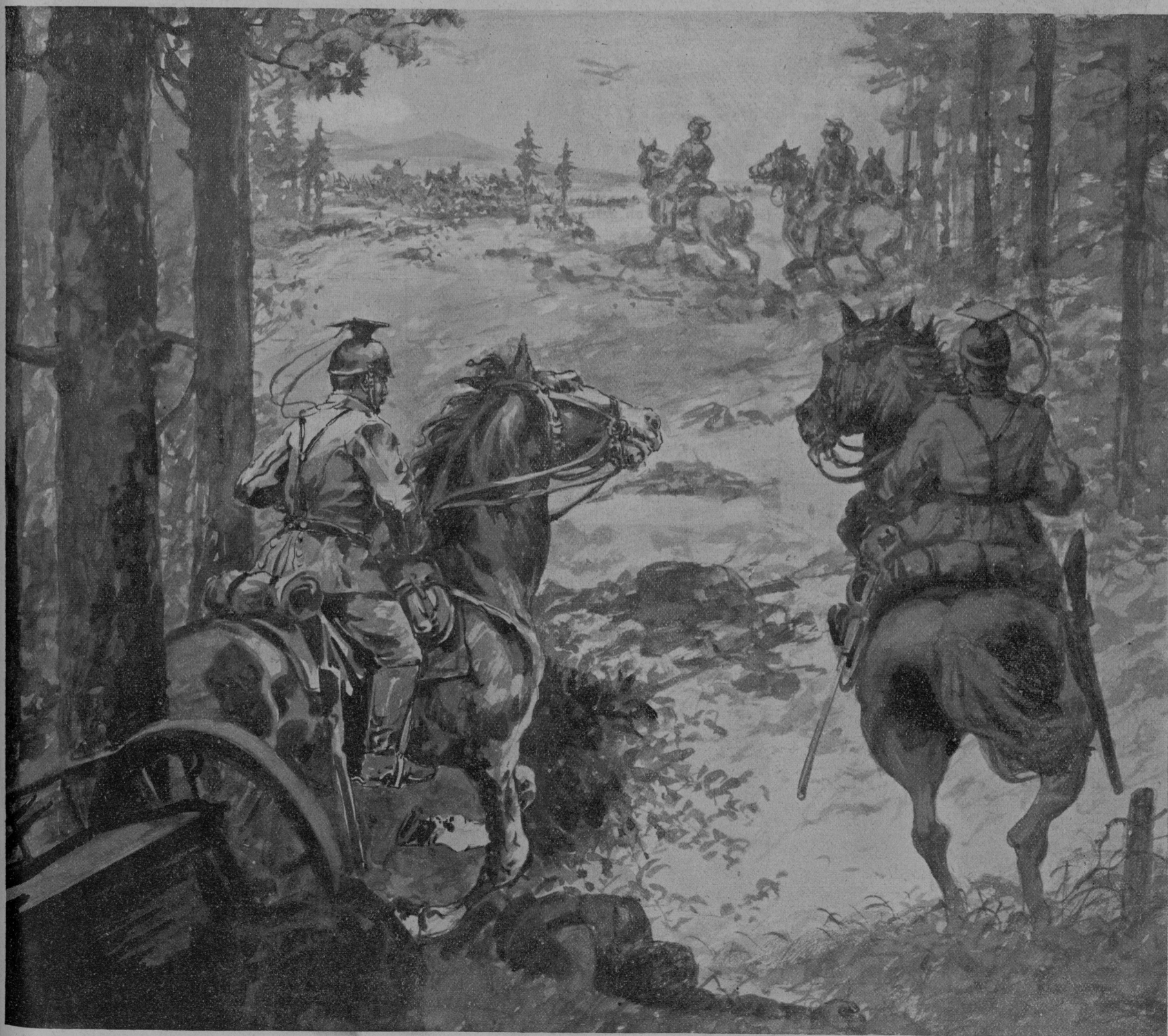
TEDENSKA SLIKE

Štev. 34.

V Ljubljani, v sredo 22. avgusta 1917.

Leto IV.

Nemška kavalerija zasleduje Ruse že preko reke Zbruč na ruski meji. Rusi izpraznjujejo Podolsko in Moldavo. Kerenski napoveduje novo rusko ofenzivo šele na spomlad leta 1918.

Humoreske in satire.

VI.

Vladimir Azov:

Gavran.

„Koliko dobiš — na varšavski kolo-dvor?“

„Šestdeset kopejk, barin!“

„No, dobro.“

Vojne železnice za fronto: Železne tračnice (šine) in vozovi ob železniških delavnicah.

Dvornik je s pomočjo vratarjevo naložil na sani moj neveliki platneni kovčeg. Sedel sem in ganili smo se.

Bilo je to minule nedelje že pozno zvečer.

Zadel sem, kakor pravimo, na pravega. Izkazalo se je, da je izvošček izredno zanimiv kavelj.

Na križišču se je srečal z drugim Vanjko. Ta je hotel hitro mimo ter je zakričal nanj:

„Hej, ti — s poti!“

„Kam pa se ti tako mudi!“ je odgovoril moj mirno. „Ne delaj se gospoda, ki nisi, in tudi ne izplača se ti!“

„Ti si iz Tule?“ sem ga vprašal.

„Iz Tule,“ je odgovoril in se nasmehnil. „Zato.“

Spoznal sem v njem tulskega občana po njegovi frazi — „ne izplača se ti, delati se gospoda, ker nisi.“

Izkazalo se je, da je izvošček nekako moj rojak, kajti svojedobno sem živel v omenjeni guberniji. Začel sem se torej z njim razgovarjati:

„Ti si samsvoj, gospodar?“

„Ne, — služim.“

„In dobivaš dobro mezdo?“

„Osem rubljev.“

„S hrano?“

„Pa še kakšno hrano!“

„Imaš mnogo posla na dan?“

„Štiriindvajset ur.“

„Kdaj pa spiš?“

„Kadar je priložnost. Tu pa tam prime človeka policija in tam se naspi.“

„A zakaj te prijemlje policija?“

„Za vsako neumnost . . . Tule, ni dolgo tega, sem v krestovskem parku brez poziva zavozil pred nekega gospoda. In takoj me je zapisal stražnik. Dva rublja

globe. Kajpak . . . plačeval bom! Odsedel sem dva dni. Doma ali na policiji — to je eno.“

„Ampak tam, na policiji, je umazano, ne?“

„Kakor je. Tam, kjer sem bil zadnjič, v Kozačem, je res bedno. Pušiti ni dovoljeno. In sploh, vsa strogost, da jo človek temeljito občuti.“

črno brado, energično. Cel Jemelka Pu-gačev.*

„A kaj te je nagnilo, da si jih opustil?“

„No, kaj naj bi bil storil?! Zemlja ni zadoščala.“

„In zaradi zemlje si prišel v mesto?“

„Zakaj pa? Če bi bilo dovolj zemlje, mar bi se jaz bedak potem potikal todle po izkutih in dvoriških krčem?“

„Ali uteka iz tega vzroka v mesto mnogo ljudi?“

„Mnogo, kar vsipajo se!“

„I, seveda, brez zemlje je mužiku težko živeti,“ sem mu pritrdil.

„Nemogoče! Zemlje smo lačni kakor gavran krvi.“

To pot nisem preslišal: „Kakor gavran krvi!“ Predrzna in zlovešča izvoščkova primera me je presenetila s svojo novostjo. Mislim, da se doslej v narodni, ljudski literaturi še ni pojavila takšna primera.

Li čujete, gospoda — ruski plan-tažniki?!

Nič več ni sivega mužika, pozabljenega in potrpežljivega, toda je — gavran. In ta gavran se dviga zdaj nad polje, nad vašimi domovi in preži na zemljo — kakor na kri! . . .

Iznova sem vrgel svojemu besedniku nit:

„Pripovedujejo, da so v saratovski gu-berniji hujskali, naj se na mužike strelja.“

„Slišal sem, vse sem slišal. No, tu ne opravijo nič . . . ječ in okov za vse je premalo. Le počakajte — kmalu bo po-letje . . .“

Napel sem svojo pozornost.

„Po leti se tega polotimo! . . . Skle-nili smo, da bomo po petdeset skupaj ho-dili po veleposestvih in ne bomo pustili nikomur delati. Kdor ne bo ubogal, bo tepen. Snope zažgemo . . . živino naže-nemo na polja . . . vse uničimo . . .“

Izvošček je potem govoril o notranji politiki ter se tekom besed spomnil tudi Hodynke . . .**

* Kozak razkolnik, ki je za carice Katarine II. izzval vstajo proti nji, ker se je izdajal za Petra III. Op. prev.

** Hodynka — znana planjava tik Moskve, kjer je l. 1896. med kronanjem carja Nikolaja II. poginilo okoli 1200 oseb vsled zanikarnosti in brezbržnosti ruskih oblastev. Op. prev.

„Si li že dolgo iz vasi?“

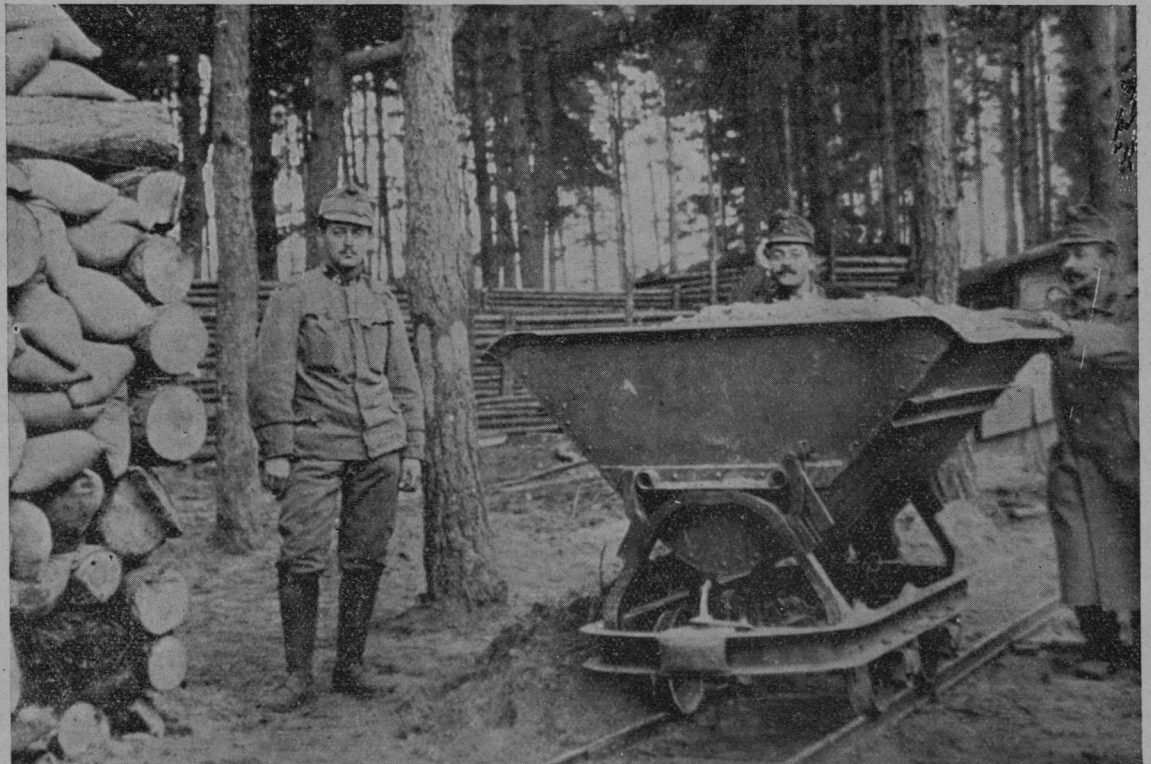
„Dve leti.“

„In ti je dolg čas?“

„E, kaj bi mi ne bilo! Srce se človeku lomi na kosce. Ženo sem pustil tam, otroke. Ali bi mogel kdaj pozabiti na nje?“

Bil sem presenečen od tolike nežnosti, ki se je oglasila nenadoma iz njega.

Napol se je okrenil k meni, in zdaj šele sem mu mogel pogledati v obraz. Lice je imel zagorelo, obraslo s kratko

Vojne železnice: Na tiru vagon za dovažanje vreč s peskom in drugih potrebščin za fronto.

Poslušal sem ga in lastnim ušesom nisem verjel.

„Je li mogoče,“ sem si mislil, „da sedi pred menoj mužik?!“

V daljavi so se pojavile kolodvorske luči. Hitro sva dospela pred vhod ter se ločila . . .

športne igrače, a še se ni mogel zaupati njemu, niti njej . . .

Sram ga je bilo sebe, očital si je, s mučil in obsojal, a končno se je izgovarjal, da je vendarle najbolje molčati in neke noči brez slovesa — izginiti . . . Naj li pove, da ni nič, nima ničesar, da ne ve, ne kam, ne kaj bi, da je napravil križ preko svoje preteklosti in bodočnosti ter da je že dospel

browning? — In naj le pove Amerikancu, kakšna evropsko romantična, zelenega študenta vredna sentimentalna kaprica ga je privedla semkaj v Chicago? —

Osmešil bi se, onemogočil, pahnil samega sebe preko praga iz te ljubeznive hiše! — Kakor nesrečnež, ki se potaplja, je segal s hrepenečo roko in obupnimi očmi po zadnjih bilkah in poslednjih žarkih sreče in lepote, predno se pogrezne za večno v brezdanjo temo! —

Kakor obsojenec na smrt je vsako noč na novo izprosil sam pri sebi odloga še za štiriindvajset ur. A zakaj? — čemu? Da sliši še enkrat . . . še enkrat Polly mehki, kakor baršun hladni, nizki glas — da vidi še poslednjič njene velike, kakor vijolice modre oči! — O Bog, čemu še to novo muko na grmado obupnih bridkosti! —

A zdaj ga je Hegan vprašal naravnost: kdo si? — kaj delaš? — kam gre tvoja pot? —

Nehote je zardel, povetil glavo, a hipoma pobledel kakor platno: tu je tvoj konec — zdajle izletiš iz raja v grob!

In stisnil je zobe, stresnil glavo ter se odločil: Če mora biti, pa bodi torej!

»O, to je zanimiva istorija!« je začel. »Presenečeni boste . . .«

Duri iz stranske sobe pa so se odprle, in pritekla je Polly v promenadni obleki, razkošna, kakor bi skočila iz stare pravljice.

»O ne!« je dejala in se smejala, »istorij pa že ne boste pripovedovali tukajle! Striček ne utegne . . . istorijo prihranimo za zvečer . . . v hotelu »Savoy« svira godba in krasno se bo ondi poslušalo! — A tudi nama se že zelo mudi v Lincolnov park. Zato hajdiva, mister kavalir, hajdiva!«

In že je objela in poljubila strička ter odletela.

»Do večera torej!« je dejal Hegan in — Jack je kakor v sanjah hitel za njo, ki mu je pravkar rešila že drugič življenje . . .

V. Vagabund.

Lincolnov park, eden največjih, najkрасnejših ne le v Zedinjenih državah, nego na vsem svetu. Ležeč ob Michiganskem jezeru, poln kipov, ribnikov, akvarijev, vodomotov in razkošen v svojem bogastvu drevoredov, logov in največje vrtnarske umetnosti, skriva v sebi nebroj tihih zatišij s slikovitimi razgledi, prostorčki, kjer more

Vojne železnice: Popravljeni vozovi vojne železnice se iznova barvajo ob železniških delavnicah za fronto.

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

5. nadaljevanje.

Hegan je razlagal v velikih obrisih, a jasno, pregledno in tudi priprosto, da se je zdelo tudi vse ogromno razcepljeno in na vse dele sveta razvejano bančno delovanje čisto primitivno in vsakomur razumljivo.

»Popolnoma prav ste primerjali prej aeroplan in avtomobil z mojim podjetjem,« je končal. »Povsod je celo najmanjši detalj bistveno važen in če odneha le en sam še toli majhen vijak ali še toli kratki vzmet, pride vse v nered. Toda pri vseh je vendar motor oživljajoča duša, ki daje ustroju vzmah, silo, vztrajnost. Popusti li motor samo za hip, pa je katastrofa gotova. Povsod treba torej krmilarja z jeklenimi živci, še bolje pa — brez njih.«

Otrnil je pepel smodke v čebriček, da je ostro siknilo, vrgel velik šop dopisov, ki jih je prinesel v sobo livriran sluga, na pisalno mizo ter sedel zopet v svoj ogromni naslonjač.

»Tak motor je bil moj ded, moj oče in moram biti tudi jaz,« je dejal Hegan po kratkem molku. »A vi, mister Bell . . . oprostite, tri tedne vas že poznam, a še mi niste povedali, kaj je pravzaprav vaš poklic.«

Jack je nehote zardel in povetil glavo.

Resnično, Hegan ga je v prekipevajoči hvaležnosti sprejel pod svojo sijajno streho, ga opremil z oblekami in perilom, mu dajal na razpolago denarja, kolikor bi ga le hotel, saj je bil prepričan, da je Jack ob katastrofi in reševanju Pollynem izgubil ves svoj imetek . . . tri tedne že je užival milijonarjevo gostoljubnost in kameradsko prijaznost Pollyno, ki mu je razkazala vse gigantsko mesto, a tudi vse svoje moderne in senzačne

do svoje poslednje postaje — do samomirliškega sklepa?

Naj li prizna, da ne vzdrži nikjer, da še danes — dasi ima že svojih sedemindvajset let — še ne ve, kaj je pravzaprav njegov poklic, da je brez referenc in priporočil in da ga pravzaprav ne marajo sprejeti nikjer? —

Naj li pripoveduje svojo Odisejo poslednjih mesecev za najponižnejšo, dostojno ga preživljajočo službico? — Da ga niso hoteli sprejeti nikjer in da je stal že na brooklynskem mostu, stiskajoč v pesti mrzli

Vojne železnice: Ruski vjetniki nalagajo ilovico na železniške vozove.

človek nemoten sanjariti, a je posut tudi z nešteti paviljoni, igrišči in restavrantni, kjer moreš ob zvokih orkestror poskrbeti za svoj telesni blagor.

Jack in Polly pa sta si poiskala tih prostorček blizu visokega kipa hrabrega generala Granta na konju.

Redkobeseden je bil Jack in jedva je odgovarjal živahnemu čebljanju Pollynemu.

»He, mister,« se je razjezila Polly, ko ni končno našla niti odmeva več iz ust svo-

skupin bruhal vodni žarek v višino 25 m, pa je našel Jack klopico, ki mu je bila všeč.

»Sediva, miss!« je dejal. Povedati sem hotel gospodu stricu čudno historijo. Premislil sem se: povem jo rajši vam. Me li hočete poslušati?»

»Zelo me zanima,« je odgovorila Polly in sedla.

»Mati je bila Hrvatica, oče Slovenec. Pisal se je Belič. Tam na otoku Krku, niti pol ure južno hrvaške Reke, stoji na visokem robu

žive hrvaški siromaki. Pravzaprav životarijo tam skoraj same ženske in otroci, — žalostne, molčeče ženske, oblečene od nog do glave v žalno črno obleko. Večinoma so vdove mornarjev, ki so odpluli z ladjami kdovekam preko morja in so kdovekje našli žalostno smrt . . . Skromno životarijo njih vdove in otroci. Par starčkov strmi z obzidja preko morske gladine in čaka zaman, da se jim vrnejo sinovi in zetje . . . par bolnih mornarjev pokašljeje na solncu in pričakuje gotove smrti . . . Tudi jaz sem, komaj osem let star, strmel tedne in tedne, mesece in mesece preko tistega ozidja na morje ter čakal, čakal . . . Moj oče je bil kurjač na parniku, ki je vozil med Reko in Severno Ameriko. Vesel, pogumen, dober mož je bil.

Redkokdaj je bil doma. Izostajal je po pol leta in še dalje, a kadar se je vrnil, je prinašal denarja ter materi raznih daril, meni pa čudnih, prekrasnih igrač. Takrat sva bila z materjo nepopisno srečna. Toda le par tednov je ostal doma, se šalil z njo, se igral z mano, — a postalo mu je dolgčas, srce ga je vleklo na morje in zopet je odplul za pol leta in še dalje . . . Nekdaj pa je pri Orkneyskih otokih razbil strašen vihar celo vrsto parnikov, in med njimi je bil tudi parnik z mojim očetom. Nikdar več ga nisva videla . . . Tudi mati je hodila potem vedno le v črni obleki, malo je govorila, a mnogo jokala. Ko pa sem imel jedva deset let, je šla tudi ona za očetom. Tako sem ostal sirota, baš ko sem hotel stopiti v prvi razred na hrvaški gimnaziji na Sušaku tik Reke.

Pome je prišel stric iz Strenova, malega mesta na Odri v pruski Šleziji. Teško sva se razumela spočetka, ker svojo materinščino je bil že skoraj docela pozabil, jaz pa nisem razumel nemščine. Ker pa je govoril tudi neko poljsko-češko-slovensko čobodro, sva se dogovorila vendarle, da materino hišico z vsem skupaj prodava ter da se nato jaz za stalno preselim k njemu. Rad sem šel. Stric je bil premožen samec, v Strenovem je bil sodnik, dober, bister, dovtipen mož, pravi brat mojega rajnega očeta. Prav rad me je imel in dobro se mi je godilo pri njem. Toda mož si je vbil v glavo, da moram tudi jaz postati učenjak. S tem pa jaz nisem bil zadovoljen. Namesto da bi se ubijal z matematiko in fiziko, sem čital rajši Jules Vernove romane, razne potopise in čudežne doživljaje, namesto da bi se pripravil na Salusta in Homerja, sem se rajši potikal

Turški štab v strelskem jarku na gališki fronti.

jega pustega spremljevalca, »kaj pa vam je danes? Ali ste se zapisali med trapiste?«

»O, nikakor! Oprostite, ali . . . no, iščem besed, a jih ne najdem!« je odgovoril Jack.

Začudeno ga je pogledala dekle:

»Besed? Kakšnih?«

»Vam v slovo, miss!«

»O! — Vi hočete?«

»Da moram miss . . . posloviti se moram . . . od vas . . . vašega gospoda strica,« je pritrdil Jack; energično se je vzravnal, čeprav mu je bilo tesno in težko, da bi bil najrajši pobegniti v goščo in se ondi skriliti ter zaril v zemljo za večno.

»Resnično? A zakaj vendar?« Poln preplašenosti in tuge je bil Polly vzklik.

»Saj to je: zakaj! — Tri dni že iščem besed, da bi vam in gospodu stricu povedal, zakaj . . . Zdajle pa se mora zgoditi! Povem vam . . . in ko zveste, vas prosim le še nečesa: dovolite, da vas spremim do vašega avtomobila . . . zadnjič . . . poslej se ne bova videla nikoli več!«

Čisto mirno je govoril . . . toda njegov obraz je bil blede. Tudi sedeti ni mogel mirno, nego je planil pokonci in stopal molče tik nje. Niti ona ni rekla ničesar. Iz njegovega glasu je čutila trdni, neomajni sklep, ki ga ne ovrže nihče, niti ona ne. Zato ni skušala ugovarjati, le tiho, z zatajevano boleščjo je vpraševala iznova: »A zakaj? — Zakaj vendar. ljubi Bog!« — In tako sta stopala sem ter tja po peščenih potih med umetnimi skupinami cvetic, bohotnega rastlinstva, med palmami in borovci, kakti in muzami, velikanskimi cipresami in hrasti, avangami in smrekami. Tropično in evropsko drevje je bilo zbrano tukaj v ogromnih eksemplarjih in v gostih familijah.

Prešla sta velik del parka. Blizu giganškega vodometna, ki je sredi kiparskih

otokovem žalostno istrsko mestece Omišalj. Morje buči na treh straneh mesta ter buta z neizprosno silo ob njegove temelje. Mestec je živa groblja: kup napol razvaljenih dolgočasnih hišic, ulice ozke, divje, brez zraka a polne nesnage in smradu. Nikjer koščka parka, nikjer sledu moderne kulture. Žalostno mestece. Na Nemškem je vsaka vas moderneje urejena. Če bi imeli Angleži tako mesto nasproti Londonu, bi iz njega napravili krasno kopališče svetovne slave, — če bi ležalo nasproti Newyorka, bi živeli na njem le kralji dolarjev s svojimi princezami. Tam pa

Strelski jarek turških čet v Galiciji.

po gozdih in logih ter sanjaril. Profesorji so me mrzili, me tožarili stricu ter izpremenili raj moje mladosti v peklo. Pa sem nekega popoldne prodal vse svoje šolske knjige starinarju ter se odpeljal v Hamburg. Tam sem se vtihotapil v skladišču za premog nekega angleškega parnika ter se pojavil šele v atlantiku na njegovem krovu. Najprej so mi dali jesti, potem so me pretepli. Toda ostal sem na parniku. Osem let sem se vozil po morju in se potikal po svetu: bil

Svoboda pride, ker mora priti.

Po krivdi slabih duhovnikov in sleparskih redovnikov se je spočetka 16. veka katoliška cerkev zamerila mnogim izobražencem na svetu.

Tedaj so nastopili razni cerkveni reformatorji, na čelu vsem dr. Martin Luther (leta 1520). Temu so se pridružili severnonemški

razkošno zabavali, brezsrčno izsesavali ljudstvo, a za njegovo telesno in duševno korist niso storili ničesar. Jugoslovanski kmetje so prosili cesarja večkrat, naj jih reši krutih pijavk, a cesar jih je le z besedami miril, storil pa ni zanje ničesar. Plemiči niso znali ljudstva niti pred turškimi roparskimi in morilskimi četami varovati, nego so si morali kmetje večjidel sami pomagati.

Tako smo imeli torej tudi na Slovenskem kmečke punte. Najprej so naši kmetje napadli kočevskega plemiča Thurna ter ga umorili, ker je bil strašen trinog. Zbirali so se po Dolenjskem, Gorenjskem, Štajerskem, in Koroškem ter peli:

„Le vkup, le vkup uboga gmajna! Stara pravda!“

Leta 1515. so čete naših upornih kmetov naskočile dolenjske gradove, jih zažgale in pomorile graščake z rodbinami vred. Isto se je zgodilo na Spodnještajerskem, kjer so kmetje razdejali in izpraznili več gradov. Herberstein pa je kmete s cesarskimi vojaki, ki so imeli dobro orožje, pri Vuzenici, Celju in Brežicah pobil in polovil.

Mnogo slovenskih kmetov pa je takrat pobegnilo na Beneško, kjer so ostali in kjer živi še danes naš rod.

Tedaj šele je poslal cesar svoje zastopnike tudi med Slovence, ki naj bi jih izpraševali in zapisovali njih pritožbe; tedaj šele, ko je bila naša domovina že krvavo morišče, nema puščava in eno samo ogromno pokopališče. Preiskava je ostala brez koristi za tlačane, nasprotno, nemški graščaki so se maščevali ter so zahtevali še hujšo t'ako in celo odškodovanje za vso škodo, ki so jim jo bili napravili uporniki. In cesar je bil tako brez moči proti plemstvu, da ni mogel pomagati ljudstvu . . . Tako je morala čez nekaj let zopet teči kri!

Nastali so novi upori, a najhujši vstanek je bil l. 1573. na Spodnjem Štajerskem in Dolenjskem. Madžar Tahy Franc je kot graščak na graščinah Sused in Stubica tako odiral tlačane, da so se iz obupa dvignili pod vodstvom Elije Gregorića in Matije Gubca. Pridružili pa so se Hrvatom tudi dolenjski in štajerski slovenski kmetje. Spočetka so imeli združeni Hrvatje in Slovenci velike uspehe ter so se jim udajala cela mesta. Toda pri Krškem in Kozjem so združeni nemški in madžarski graščaki s svojimi kupljenimi vojaki potolkli kmete. Gubec

Nemški častnik v družbi turških častnikov pri strojni puški v zakupu turških čet v Galiciji.

sem na ladji natarak, potem snažilec čevljev, potem poganjač kamel, potem sem prevažal pivo, nato sem bil redar, potem cowboy v Teksasu in nato kurjač na parničku, ki je vozil po Mississippiju; v Friscu sem zbiral zaboje, po New Orleansu sem prodajal sandwiche. In zopet sem bil na ladjah kurjač, mornar, steward, nosač premoega in celo blagajnik. Po Kitajskem sem tihotapil opij ter bil v Odesi bolniški strežnik v baraki, v kateri so ležali za kolero oboleli mornarji. Potem sem bil član potujoče igralske družbe na Balkanu ter igral baje zelo dobro komične in zelo slabo tra gične vloge; zato sem postal klovn ruskega cirkusa, ki je potoval po Ogrskem ter dospel prav do Trsta. Tam pa sem ušel zopet na angleški parnik. Ker sem vrgel kapitanu svojo skledo s črvivimi fižoli v glavo, so me v Iquique vkovali v železje ter me vrgli v ječo. Toda četrtega dne sem bil že zunaj, v steni ječe pa je ostala velika luknja. Potem sem postal pisar v Key Westu, knjigovodja in blagajnik v Bostonu, končno žurnalist v Providenci. Ko pa sva midva prvič govorila na parniku »Lady Grace«, sem bil zopet pravcat tramp, ameriški vagabund . . . Newyork je bil moje zadnje zatočišče: mesece sem bil že brez zaslužka; prodal sem poslednje svoje imetje, potrošil poslednji dolar, a tudi v New Yorku nisem našel ničesar zase. Da bi se iznova — kolikerič sam ne vem — vtihotapil na kak parnik ter vlačil premog, ne, — dovolj sem že prestal. Tako sem sklenil, da napravim honec ter grem — za očetom, za materjo. Že sem stal na brooklynskem mostu z browninom. Takrat pa . . . o, miss, kako neumno in vendar kako krasno je to naše življenje!»

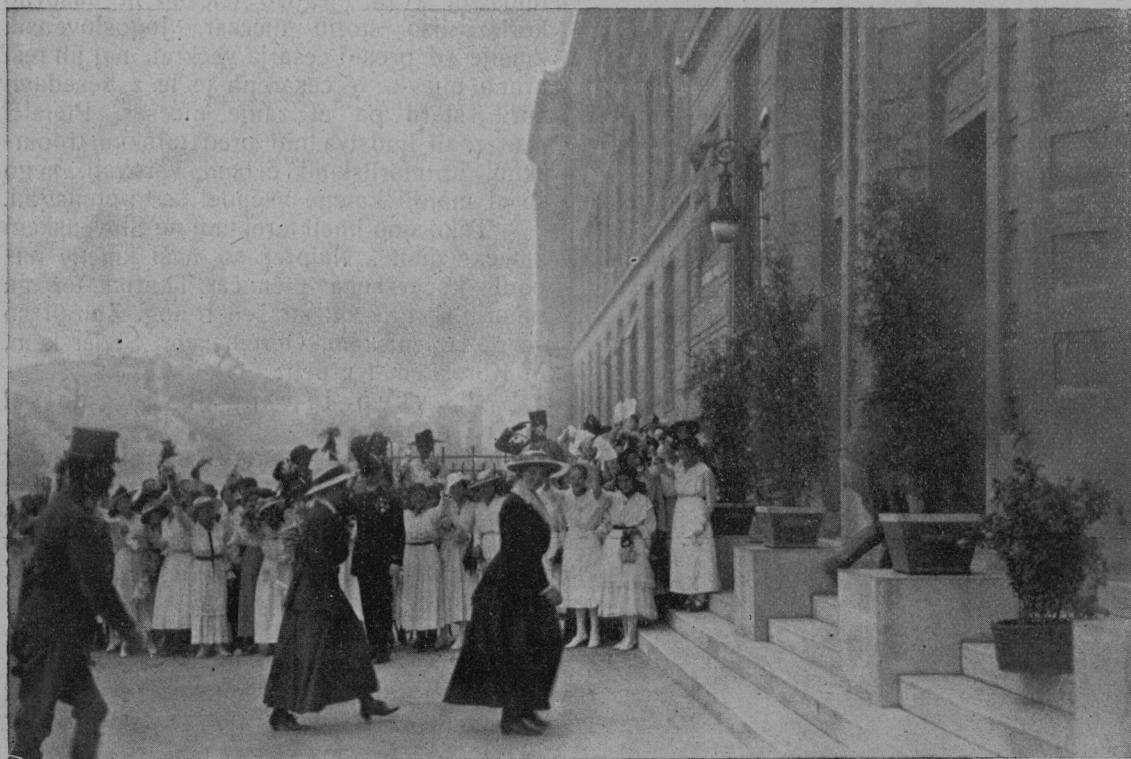
Utihnili je in naslonil glavo v roko.

(Dalje prih.)

knezi, in luteranstvo se je hitro širilo med inteligenco in ljudstvom; kmalu so se cele dežele in države odcepile od papeža ter so postale protestantovske. Vnele so se celo dolge in besne vojne med katoliki in luteranci. — krvave kmečke vstaje so razburjale pol Evrope in tudi slovenski in hrvaški kmetje so se z orožjem dvignili za svojo »stara pravdo«. Jugoslovani so se hoteli otresti trinoškega jarma nemškega plemstva in tlačanskega suženjstva naj bi bilo konec. Plemiči so le lenarili in potratno živeli, se

Turške pomožne čete na gališkem bojišču.

Cesarica Cita gre obiskat vojne ranjence v c. kr. obrtni šoli v Ljubljani dne 2. junija t. l.

Matija je bil v Zagrebu na trgu, sedeč na razbeljenem stolu, kronan z ognjeno žarečo krono ter tako kruto umorjen . . .

Šele Marija Terezija proti koncu 18 veka — torej šele 200 let kasneje! — je podala kmetu rešilno roko, in njen sin Jožef II. je kmetom vsaj nekoliko olajšal tlačansko breme. Toda popolne svobode, neodvisnosti in državljske enakopravnosti kmetje še dolgo niso dobili. Šele viharno leto 1848. je moralo priti, da je osvobodilo kmeta resnično: toda preteklo je še nato zopet nekaj let, predno je postal naš kmet iz nekdanjega sužnja v istini samostojen gospodar!

Šele Jožef II. je izdal (1871) tolerančni edikt, ki je dovolil luterancem, kalvincem in pravoslavnim kristjanom vsaj deloma versko svobodo ter je priznal tudi nekatoliškim kristjanom vse državljske pravice. Minilo pa je še nekaj let, da so postale vse vere v naši državi enako spoštovane in res svobodne.

Danes pa je ogromna večina Nemčije luteranska, v Avstro-Ogrski so luteranci,

Cesarica Cita v pogovoru z generalnim polkovnikom pl. Borojevičem in cesar Karel z zastopnikom deputacije pri sprejemu v Postojni dne 3. junija t. l.

Tako mora pravica končno zmagati. Dva, tri stoletja se brani; treba je hudih borb, in krvavih spopadov. Toda končno se vedno zgodi to, kar je pametno in po božjih in človeških postavah edinole vzdržljivo.

Zato ne dvomimo in ne obupajmo! Po verski in socijalni enakopravnosti pride tudi narodna enakopravnost, tudi naša kulturna in politična svoboda. Pride, gotovo pride, ker priti mora vzlic vsemu in proti vsemu.

Poljaki v Nemčiji.

Znano je, da so bili pred vojno Poljaki v Nemčiji izročeni najhujšemu zatiranju. Takozvani „sprachenparagraf“ jim je jemal pravice, se posluževati materinskega jezika, dočim jim je takozvani razlastilni zakon ropal najlepša posestva. Poleg vlade so v tem smislu osobito delali takozvani hakatisti, med katere se v prvi vrsti štejejo člani „Ostmarkenvereina“.

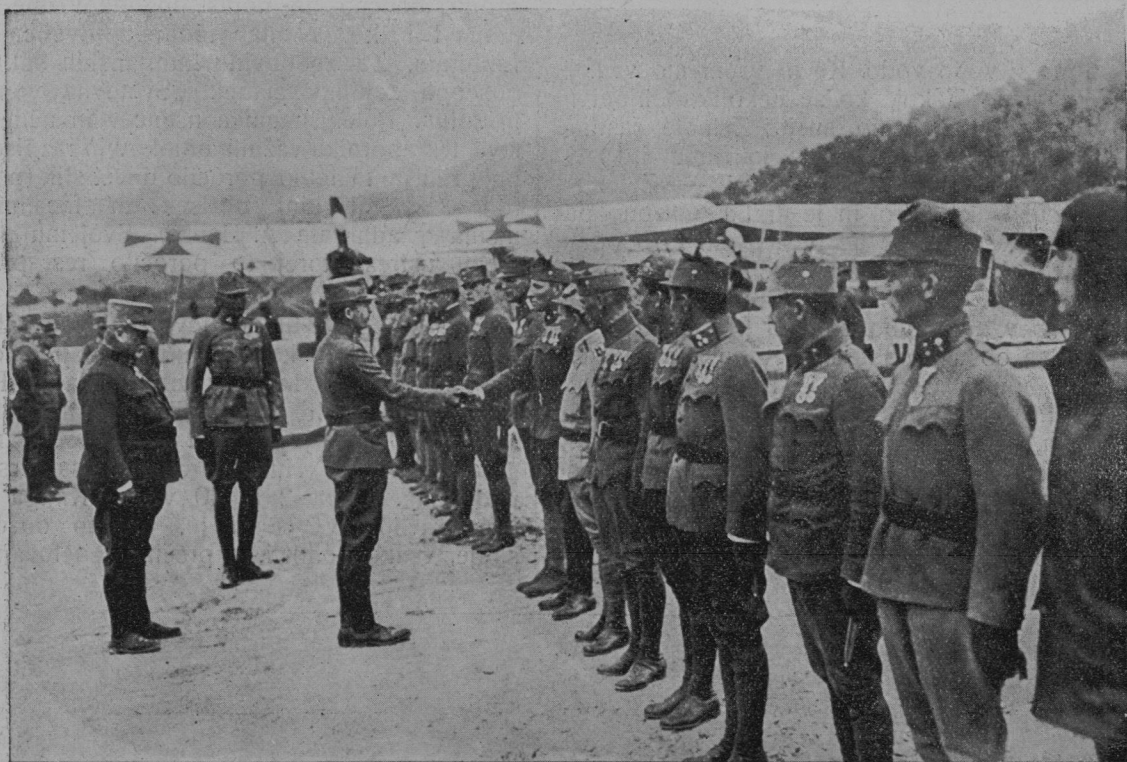
Cesar in cesarica stopita iz cerkve mimo pozdravljajočega občinstva v Postojni dne 3. junija t. l.

O vsem tem je nedavno „Berliner Tagblatt“ prinesel zanimive podatke, iz katerih kratko posnemamo:

Dočim je „Ostmarkenverein“ še nedavno izjavil, da iz spremenjenih razmer izvaja posledice v svojem stališču napram Poljakom, se v svojem najnovejšem manifestu povrača k staremu bojnemu stališču. Pravi, da se je misel, da je prišel čas, ko se morajo zakoni in uredbe v svrhu širjenja nemštva v iztočnih pruskih provincah odpraviti, izkazala za neupravičeno. Nada, da bodo Poljaki spremenili svoje mišljenje, ker so po vojnih uspehih nemških vojsk bili z nemško krvjo osvobojeni ruskega gospodstva in ker jim je bilo obljubljeno svobodno poljsko kraljestvo, se je izkazala kot varljiva. Poljaki v novi poljski državi ter v Prusiji niso svojega stališča spremenili. To je očitno pokazalo njihovo vedenje med vojno pred proklamacijo in po proklamaciji poljskega kraljestva: hladno jemljejo na znanje nemške zmage, hladno pričakujejo konca vojne, rezervirani so pri podpisovanju vojnih posojil in posebej pri rekviziciji živil. Izjave poljskih zastopnikov v pruskem deželnem zboru in mnoge druge nas ne puščajo niti trenutek v dvomu, da Poljaki slej ko

Cesar Karel se loči v Postojni od cesarice Cite, ki se pelje v Trst, dočim se napoti cesar na fronto v nedeljo, dne 3. junija t. l.

Cesar Karel si je dal za fronto osebno predstaviti posebno odlikujče se častnike, podčastnike in vojne letalce. V ozadju se vidijo letala.

prej žele združenje v neodvisni Poljski, ki bi združila vse Poljake, da je torej smer njihove politike protivna življenjski potrebi nemškega cesarstva. Vsled teh dejstev ni mogoče spremeniti politike proti Poljakom.

Kakoršnokoli popuščanje poljskim željam bi torej pomenilo jačjenje vpliva Poljakov v nemškem cesarstvu, oslabilo bi pa Nemce v Ostmarki, da, izrinilo bi jih. Zato se „Ostmarkenverein“ upira spremembi nemške politike proti Poljakom.

Tako „Ostmarkenverein“.

„Berliner Tagblatt“ pripominja k temu manifestu, da je zelo kratkoviden in tipičen za nespretni politični kurz napram Poljakom, ki so ga v Prusiji skoro 100 let smatrali pravilnim, dasi se je večkrat menjal. Ko se je izza dobe najhujših izjemnih zakonov Poljake preganjalo, potem pa zopet se lepo ravnalo z njimi, je vse mislilo, da bodo pozabili, kar je vlada proti njim storila, in da bodo navdušeni, ker je vlada svoje mišljenje spremenila. To se ni zgodilo. Poljaki so bili najprej rezervirani; potem pa se je kurz

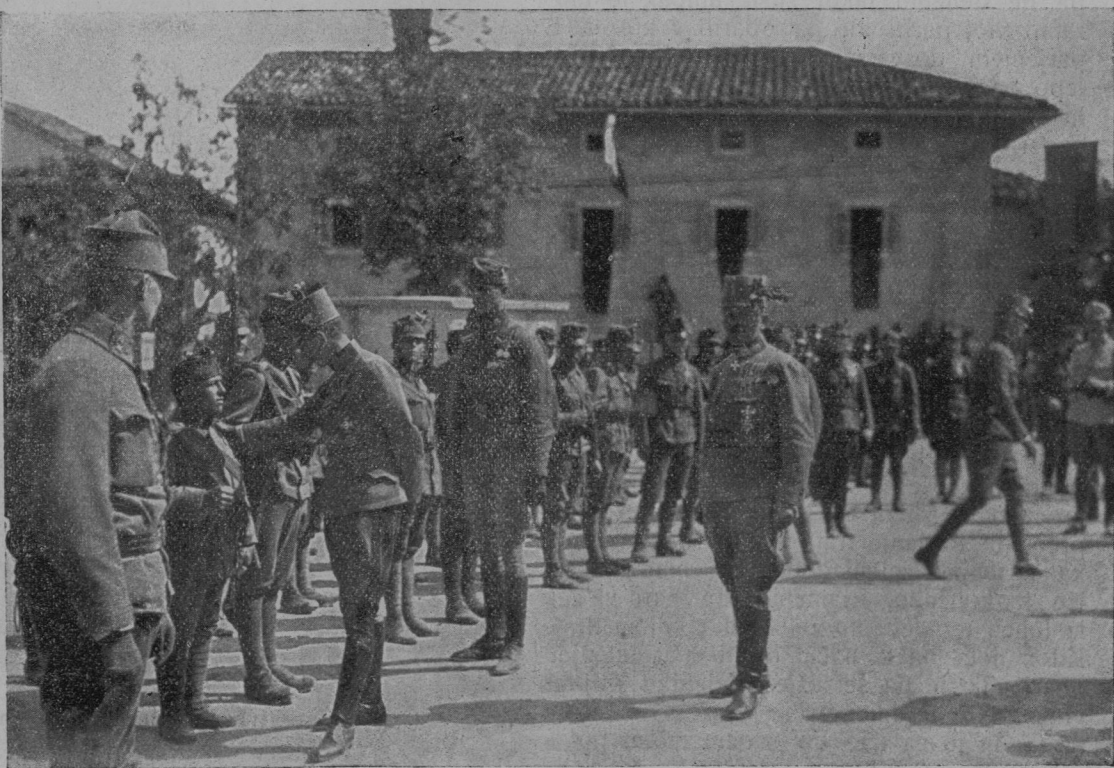
zopet poostril, prišli so še hujši izjemni zakoni nego poprej.

Ali naj bo tudi tokrat tako? Ali ne bo enkrat prevladalo prepričanje, da se narodnostna politika ne more prepustiti usodi, ampak da mora dozorevati od leta do leta, če hoče razpršiti že vkoreninjeno nezaupanje?

Kakor je iz teh besed razvidno, so začeli v Nemčiji trezno misliti. Na to kaže tudi dejstvo, da je nemška vlada odpravila takozvani sprachenparagraf, ki smo ga uvodoma omenili.

Kdaj bodo naši avstrijski Nemci prišli do prepričanja, da je narodnostna politika politika sporazuma od naroda do naroda in ne politika trdih butic, ki hočejo skozi zid?

Kdor želi, da mu spremenimo naslov, naj poleg novega navede tudi stari naslov, da ga vemo črtati. Zlasti pa prosimo, da navede število, ki ga ima vsakdo pri naslovu; s tem nam znatno olajša delo.

Cesar Karel govori 2. junija t. l. z najmanjšim vojakom na soški fronti, ki mu je bil predstavljen z drugimi hrabrimi vojaki.

Slovo od zvona velikana, ki je bil ponos občine in ki se prelije za top.

Sušite zelenjad!

Ta način konserviranja zelenjadi je pri nas še skoro popolnoma neznan. Kmetijske gospodinje suše na solncu kvečjemu kako dišavno zelenjad in pa gobe. Ne vemo pa, da sušimo lahko tudi raznovrstno drugo zelenjad, in sicer ne samo na solncu, ampak tudi na sušilnicah prav tako kakor sadje. Za sušenje posebno primerna je sledeča zelenjad: fižol v stročju, grah, ohrovt, zelje, karfijola, koleraba, peteršilj, korenček, zelena, čebula, por in paradižniki. Vobče veljajo za sušenje zelenjadi tista načela, kakor za sadje. Sušimo jo lahko na solncu in pri ognjeni toploti na raznih sušilnicah. Uporabljamo za to navadne lese, rešeta itd. Za sušenje vzamemo vedno svežo zelenjad z vrta. Ko jo snažno operemo, jo moramo pripraviti tako, kakor bi jo hoteli takoj uporabiti. Fižolovo stročje n. pr. razrežemo, grah izluščimo, zelje, ohrovt narežemo kakor solato, kolerabe, peteršilj, korenček in zeleno zrežemo na krožke ali zribamo kakor kisko repo, čebulo in paradižnike skrhljamo, na tanke ploščice. Tako pripravljene zelenjadi pa ne denemo takoj sušiti, ampak jo moramo prej pariti ali pa obariti v kropu. S parjenjem dosežemo, da ohrani zelenjad lepo barvo, da se pozneje suha rada kuha in da dobi prijeten okus. Ako bi jo sušili neparjeno ali neobarjeno, bi imela neprijeten okus po slami in bi se slabo kuhala. Parjenje vobče bolj priporočajo kakor obarivanje, ker se s tem ohranijo v izdelku vse rudninske snovi. Za parjenje si lahko priredimo velik lonec, ki ima pokrov. Na dno lonca denemo kakih 10 cm visok železen ali pa tudi lesen podstavek. Nanj postavimo pa iz goste pocinkane žice prirejen vložek. V lonec nalijemo nato kakih 5 cm visoko vode, v vložek pa narahlo naložimo za sušenje pripravljeno zelenjad, ter lonec dobro pokrijemo. Ko voda v loncu zavre, prešine vroča para zelenjad, jo zmeči ter sestavine predela. Parjenje traja pet do deset minut, kakor je pač zelenjad bolj ali manj nežna. Ko je končano, vzamemo mrežnati vložek iz lonca ter denemo zelenjad takoj sušiti. — Kdor noče na ta način pariti, naj zelenjad obari. To je pa še lažje. Zelenjad pripravimo v prej imenovani vložek iz žične mreže in jo za dve do sedem minut po-

pimo v vrelo vodo. Ko jo vzamemo ven, je obarjena. Takoj, ko se nekoliko ohladi in odcedi, jo denemo sušiti. Zelne rastline (zelje, ohrovt, kolerabe, karfijole itd.) je sploh bolje bariti kakor pariti. — Zelenjad se suši jako hitro in je treba posebno paziti, da se preveč ne posuši ali celo opali. zlasti ako jo sušimo v sušilnici. Svežo zelenjad, ki je še mokra od parjenja, denemo lahko v precejšnjo vročino (80 do 100° C). Ko se obsuši, pa toplina v sušilnici ne sme biti nikdar čez 80° C. Posebno moramo paziti, v zadnji dobi, preden je zelenjad suha, da se ne presuši. Kajti, ako je toplina proti koncu sušenja le količkaj prehuda, se izpremeni barva in izdelek dobi neprijeten okus. Temu se najlažje izognemo, ako pogosto menjavamo lese tako, da svežo ze-

lenjad vlagamo spodaj v sušilnici, kjer je največja vročina, nasehlo pa odmikamo vedno bolj od spodaj navzgor. Sušilnica mora imeti dobro ventilacijo. Suho zelenjad spravljamo vsako vrsto zase, ali pa tudi pomešano med seboj v redkih vrečicah, ki jih obesimo na kak prav suh prostor. — Za dodatek juhi pozimi in na spomlad naj bi vsaka gospodinja nasušila nekaj korenčka, podzemeljske kolerabe, zelene, peteršilja, pora, ohrovta, karfijole, čebule in paradižnikov. Vsako naštetih zelenjadi posušimo zase in suhe šele zmešamo.

Iz „Slov. Sadjarja“.

Književnost.

Letno poročilo. V spomin na svetovno vojno sestavi in na svetlo dal šolski vodja Jakob Dimnik, nadučitelj I. mestne šestrazredne deške ljudske šole v Ljubljani. Kakor predlani in lani je tudi letos Jakob Dimnik sestavil za šolsko mladino v letnem poročilu za leto 1916/17 celo vrsto aktualnih, zanimivih, ljubeznivo pisanih člankov: o cesarjih † Francu Jožefu in Karlu, cesarici Citi in njeni patroni Ziti, o prestolonasledniku Otonu, o vladarskem nastopu Nj. Veličanstev ter šolskih slavnostih pri tej priliki, končno pa popis dogodkov dne 1. junija t. l., ko je bila vladarska dvojica v Ljubljani. Za zgodovino ljubljanskih šol je posebno zanimiv članek „Svetovna vojna in šola“. Poleg imenika učencev in učiteljstva ter zbornika važnih odlokov in razpisov pa prinaša to letno poročilo devet slik (portretov, zemljevidni obris in facsimile pisma † admirala A. Hausa). Svojemu namenu ustreza torej to poročilo res prav dobro.

Sadno vino ali sadjavec. Navod kako ga izdelujemo in kako z njim ravnajmo, da dobimo okusno in stanovitno pijačo. Po najnovejših virih in lastnih izkušnjah za slovenske sadjarje priredil z 42 podobami pojasnil Martin Humek, deželni sadjarski nadzornik. Cena 2 K 40 v. — Knjiga je izšla ravnoprav, če si jo, predno dozori sadje, vsakdo omisli in prečita. Izdelovanje

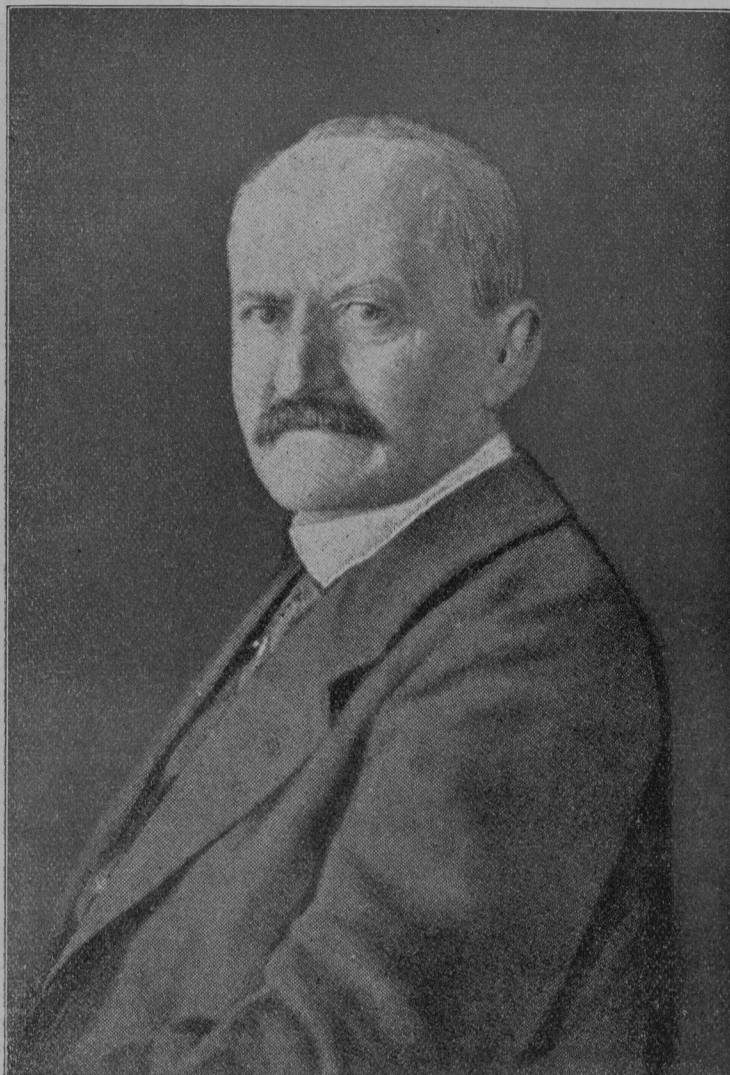

Grško vinarstvo: Viničarji v Moreni na Peloponezu donašajo mošt v mehovich in ga zlivajo v sode.

Dr. Ernst Zimmermann, doslej nemški državni tajnik zunanjega ministrstva, imenovan za poslanika v Carigradu.

Novi nemški državni kancelar dr. Michaelis, bivši državni tajnik za prehrano, je bil te dni na Dunaju, kjer se je pogajal z našim zunanjim ministrom grofom Czerninom o vojni in miru.

sadnega vina je marsikje velikega narodno-gospodarskega pomena. Obeta se nam hvala Bogu dobra sadna letina. Ob takih prilikah preostane mnogo za hrano malovrednega sadja in bi bilo posebno pri današnjih razmerah nedopustno zavreči tako sadje, kakor tudi ono, ki je prezgodaj odpadlo. Ker tega sadja svežega ne moremo ugodno porabiti za človeško hrano ter ga lahko spremenimo v pijačo. Tudi imamo mnogo puste za žlahtno sadje neprikladne zemlje, kjer pa dobro uspeva neobčutiljivo moštno sadje brez obdelovanja in gnojenja, tako dobijo tudi pusta zemljišča svojo vrednost. Vse to sadje se najkoristneje porabi za sadjevec. Isti gasi žejo bolj nego vino iz grozdja in ne povzroča tiste zaspanosti in utrujenosti kakor pivo ali celo žganje. — Upamo torej, da smo s to knjigo ustregli domači potrebi

in je knjiga koristna in potrebna za zboljšanje gospodarskega napredka med Slovenci. Knjigo je spisal večš strokovnjak in se dobiva po vseh knjigarnah.

Razne vesti.

„Slovana“ 6. in 7. številka izideta v skupnem zvezku koncem t. m. Vsak zaveden Slovenec in vsaka zavedna Slovenka bi naj bila naročena na „Slovana“, ki ima za svoje sotrudnike najboljše slovenske pisatelje in pisateljice. — Novi naročniki dobe še vse letos že izišle številke.

Papežovo posredovanje za mir. Papež je poslal vsem vojskujočim se državam posebno spomenico s predlogi za pogajanja za mir. Papeževa mirovna nota zbuja v

centralnih in ententnih državah precej pozornosti. Listi ententnih držav skoraj brez izjeme vsi odločno zavračajo papeževe mirovne pogoje, a tudi listi v rajhu ne pričakujejo pozitivnih uspehov od papeževga koraka.

Svetovna vojna se ni mnogo preokrenila. Na italjanskem bojišču imajo hude topovske boje in aeroplani obiskujejo posamezne kraje češče. Pričela se je 11. ofenziva. Italijani so obstreljevali tudi Trst. Uspeha za Italijane pa tudi ta ofenziva ne bo imela. Rusko bojišče je pozorišče hudih bojov na gališki, bukovinski in rumunski bojni črti. Mackensen je prodril v dolino reke Susita. Tam je ujel okolo 7000 mož ruske in rumunske vojske. Osrednje čete nameravajo izvesti obkolenje moldavske ruske, rumunske oziroma sovražne vojne v Besarabiji. — Tudi na francoskem bojišču divjajo še hujši boji zlasti ob Flanderskem obrežju. Z drugih bojišč ni posebnih vesti.

Omnibus-Notes. Pod tem naslovom je izdala tvrdka J. Štoka priročno beležnico v žepnem formatu, ki je vsa razredba prirejena tako, da bo kaj dobro služila vsakomur, da se bo mogel v hipu prve potrebe sporazumevati na vsakdanjih poslih z ljudmi drugih jezikov. Ta beležnica vsebuje namreč kratek besednjak 6 jezikov — nemškega, madžarskega, slovenskega, češkega, poljskega in italijanskega — s kratkimi pogovori o najnujnejih vsakdanjih potrebščinah, kolkovno lestvico in koledarjem. Pridružena je tudi beležnica iz dobrega papirja za razne potrebne beležke. V prvi vrsti bo ta beležnica kaj dobro služila vojaštvu in vsem drugim, ki imajo dobro posla z njim. Cena le 1 K 20 vin. — Preprodajalci dobe 25 od sto zasluzka.

V zalogi je še nekaj izvodov albuma

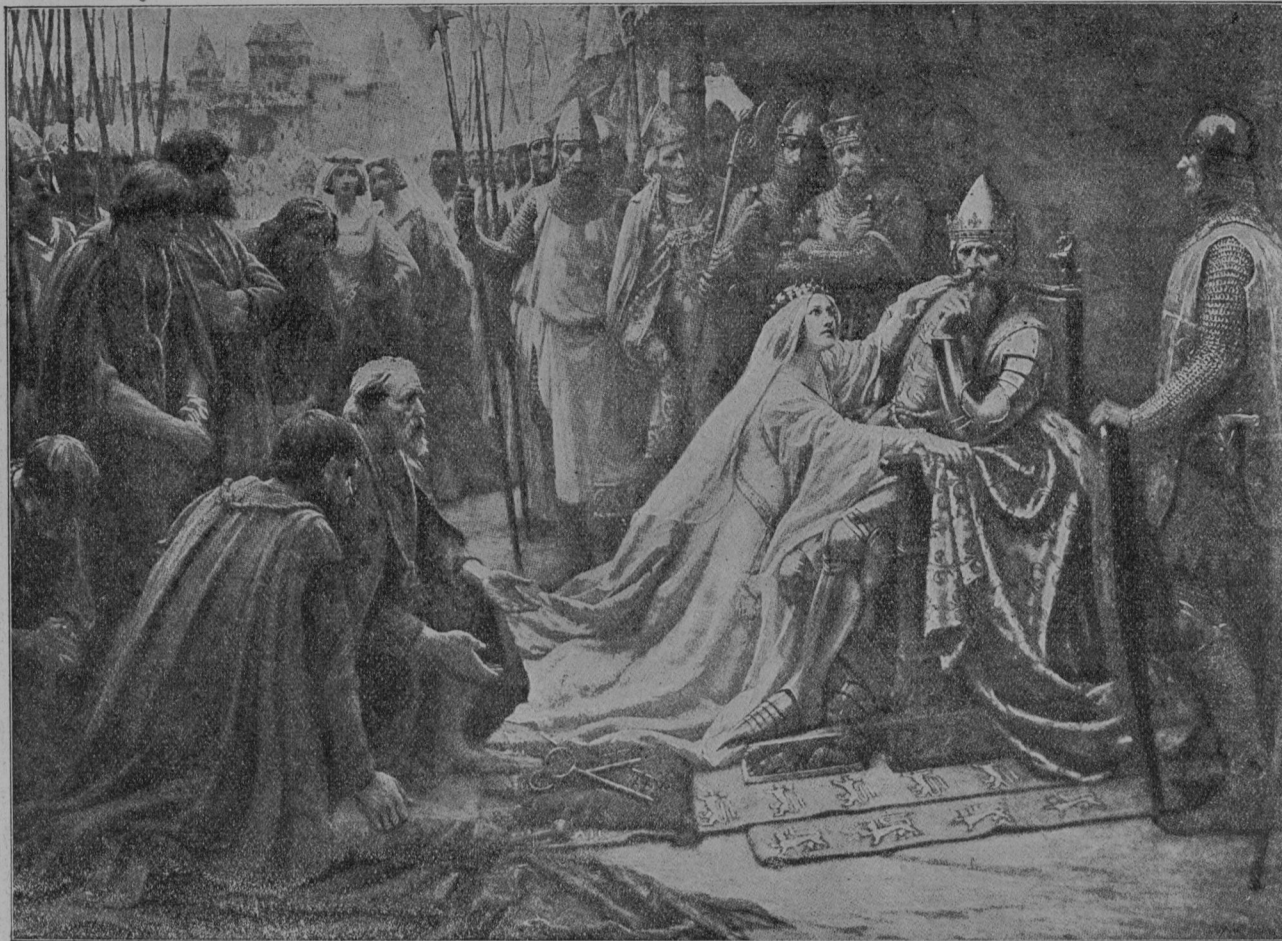
„LEPA NAŠA DOMOVINA“

I. zvezek: **Kranjska v podobah** vsebuje osem krasnih trobarvnih reprodukcij in sicer:

Ljubljana. - Kamniške planine. - Bled. - Vintgar. - Bohinjsko jezero. - Belopeško jezero. - Postojna. - Predjamski grad.

Album ima poleg slik tudi kratek opis dotičnega kraja v slovenskem, nemškem, češkem in laškem jeziku. Je torej primerno darilo vojakom in drugim. — **Cena s poštnino vred 2 K.**

Naročite takoj, dokler je še kaj zaloge v upravnistvu „TEDENSKE SLIKE“ v Ljubljani.

Aktualna historična slika iz dogodkov 14. veka: Angleški kralj Edvard III. je premagal Francoze in se polastil leta 1347 Calaisa. Prebivalci so se Angležem uprli, Angleži so upor zatrli z nečloveško krutostjo, več sto upornikov pa je kralj obsodil na smrt. Meščani prosijo milosti in sama kraljica, Edvardova soproga, prosi zanje milosti.

Desetletni otroci na Ogrskem smejo po novi naredbi ministra za notranje stvari prodajati časopise po ulicah. Prej je bila meja do 14 leta. S to uredbo sankcionira ogrska vlada izkoriščanje nežne mladine. Radovedni smo pa, če bodo ministri in milijonarski otroci tudi prijeli za ta posel.

Jugoslovanska država. „Times“ priobčuje nekatere podatke iz pogodbe, ki sta jo sklenila srbski ministrski predsednik Pašić in predsednik Jugoslovanskega z Italijo. Italijansko socialistično časopisje trdi, da je povod tega nenadnega preobrata v tem, ker nista niti Pašić niti Sonnino našla pri angleški vladi zagotovila, da se izpolnijo vse njiju zahteve brez pridržkov, torej izvira želja po sporazumu zgolj iz nezaupanja proti Angleški. Anglija da je postala le na ljubo Rusiji sovražnik Avstro-Ogrske in ker je izpremenila Rusija svoje vojne cilje, nima Anglija nobenega vzroka več, da bi zahtevala razkosanje Avstro-Ogrske. Nek drugi list trdi, da se hočeta Italija in Srbija spoprijazniti le iz tega strahu, da ne izpolni bodoči mirovni kongres vseh njihovih zahtev.

Angleži o Bethmannu in Michaelisu. „M. N. N.“ pišejo: „V najdostojnejšem“ londonskem nedeljskem listu beremo: „Če smemo soditi po slikah drja Michaelisa, ki so jih objavili tukajšnji listi, sprememba v državnem kanclerstvu ne pomenja nikakega

zboljšanja. Bethmann-Hollweg je izgledal kakor trpinčen, se opravičujejoč sluga, ki zrcali duha svoje okolice z vestnostjo kameleona; izgledal je kakor profesor z dežele, ki ga je čudna usoda prisilila v hudičevo službo in ki je nekoliko perpleksen, da se nahaja na mestu, ki mu tako malo pristojta. Njegov naslednik dr. Michaelis pa izgleda kakor pravi Hun. Ima temni obraz Bernstorffa (bivšega nemškega poslanika v Washingtonu. Op. ured.), iz njegovega zloknega očesa žari duh, ki je trpinčil Belgijo. Michaelis ima obraz človeka, ki bi mogel spustiti tisoč podmorskih čolnov proti tisoč „Lusitanij“.

V Bukovini kaže letina dobro. Rusi so na svojem umikanju pač marsikaj razdejali in poškodovali, uničili mostove in kolodvore, a splošno niso pustošili.

Za jabolka je določil urad za prehrano najvišje cene in sicer: za 100 kg mešanih svežih jabolk pri gospodarju 44 K; ako jih dostavi v skladišče odjemalca, 50 K. — Za češplje (trgano, namizno sadje) 60 K; otrezene 35 K; slive 65 K.

Električna razsvetljava Štajerske. Veliko elektrarno grade pri Falu ob Dravi; dve elektrarni ob Muri sta že dograjeni. Te tri centrale bodo preskrbele vso Štajersko z električno silo in oddajale tok tudi za železnice in na Dunaj.

Smrt med žitom. Preč dvema me-

secema je gorel paromlin v Enzendorfu pri Dunaju. Pravijo, da so bili ostri naboji med rumunskim žitom, ki so se med mletvijo užgali. Od takrat morajo delavci v mlinih, ki meljejo rumunsko žito, vse blago poprej presejati, da se odstrani vsaka nevarnost.

Nemiri v Pragi. Med praškimi delavci so nastali nemiri zaradi prehrane. Električna železnica in drugi obrati so bili ustavljeni za nekaj časa. Delavstvo je zahtevalo, da ne smejo izvažati živil s Češke, da se mora za delavstvo preskrbeti več živil in da naj se sklene mir.

Pol milijona Angležev se skriva. V Ameriki je pol milijona Angležev, ki se še niso priglasili za vojno službo. Ameriška vlada je sedaj nanje pritiskala s tem, da je zapretila z izgonom, če se ne priglasijo.

Vsi črnovojniki in vojni prostovoljci letnikov 1865 in 1866. gredo na dopust. Vsled Najvišjega povelja z dne 21. maja 1917 so bili poslani na dopust vsi črnovojniki rojstnih letnikov 1865 in 1866, izvzemši gažiste, pripadnike črnovojno-obveznih korporacij in prostovoljce. Z najvišjim lastnoročnim pismom z dne 7. avgusta 1917 se je pa gornje povelje razširilo tako, da se morajo

tudi člani vseh črnovojno-obveznih korporacij, torej posebno vpisani strelci in pripadniki prostovoljskih formacij, dalje tisti, ki so za čas vojne prostovoljno vstopili v skupno armado oziroma v mornarico, ki so bili rojeni leta 1866. in 1865. oziroma še preje, — ako sami ne prosijo, da smejo še dalje ostati v aktivni vojaški službi — čim preje, najkasneje pa dne 15. septembra 1917 poslati na dopust.

!!! **Naročajte in širite** !!!
„Tedenske Slike“.

„Tedenske Slike“ so najbolj zanimiv in poučen slovenski ilustriran tednik. Priobčujejo vsak teden obilo slik in poročila z raznih bojišč ter o vseh važnejših aktualnih dogodkih.

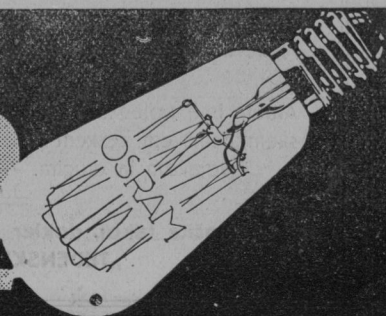
„Tedenske Slike“ stanejo celoletno 15 K, polletno 7.50 K, četrtletno 3.80 K. Posamezne številke se dobivajo po trafikah, knjigarnah in na kolodvorih izvod po 30 vinarjev.

Zahtevajte povsod „Tedenske Slike“!

Naročite si „Tedenske Slike“!

Priporočajte jih svojim znancem in prijateljem!

Osram

Odlikovano na razstavi v Radovljici leta 1904 s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

[najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim boleznim, se dobi pri Gabrijelu Eržen, Zapuže pošta Begunje pri Lescah, Kranjsko. Cene zmerne. Za pristnost se jamči.]

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Krležaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3-tednih zrastejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izborno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zadostuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Suhe gobe,

črno in rdečo deteljo, kumno, janež repno, korenjevo, razna trava in druga domača semena, prazne vreče kakor tudi vse vrste pridelkov **kupuje SEVER & URBANČIČ, Ljubljana, Wolfova ulica 12.**

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o medernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomaikanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko) Schanzstrasse 2, Abt. 95.** — Ne stane nič.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::

IVAN JAKOPIČ

::: LJUBLJANA. :::

OMNIBUS-NOTES

je z oziroma na sedanje čase, ko je ljudstvo vseh jezikov razstreseno križem vseh avstrijskih dežel, gotovo najbolj praktična beležnica za vojake in civiliste, ker vsebuje besednjak in kratke pogovore v šestih jezikih: nemškega, madžarskega, slovenskega, češkega poljskega in italjanskega.

OMNIBUS-NOTES

je tisti pripomoček, s katerim se bo zamočel takoj vsakdo sporazumeti z ljudmi gornjih jezikov. — Cena Kr. 1. 20 — Predprodajalci dobijo 25 % popusta. — Naroča se edino pri tvrdki: **J. Stoka, Trst, ulica Molino piccoli 19** — Dobiva se v vseh knjigarnah in papirnicah.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštino vred K 245. Povzeteje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj,

Koroško.

Razpošiljam tudi novo kislo vodo "Silva" vrelec za brizganje (Spritzer) in namizno terzdravilno slatino.

Kupim vse vrste stare in nove zamške od kisle vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino tvrdka **Ljubljanska industrija probkovich zamaškov JELAČIN & KO. LJUBLJANA**

„Morana“

je pripoznana kot najboljšo sredstvo proti ušivemu mrčesu, stenicam in drugi golazni. Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via Castaldi 4, I.

Zaloga pohištva **VIDO BRATOVŽ** Stari trg 5 **LJUBLJANA**

Zahtevajte slovenski cenik! — naslov za pisma: **JOS. PETELINC, Ljubljana.**

Priporoča se tvrdka

JOS. PETELINC

tovarniška zaloga šivalnih strojev.

Sfroj v raznih opreham in sistemih, priproste kakor luksus opreme vedno v zalogi. Pouk o umetnem vezenju brezplačen.

LJUBLJANA, blizu frančiškanskega mostu levo ob vodi, 3. hiša

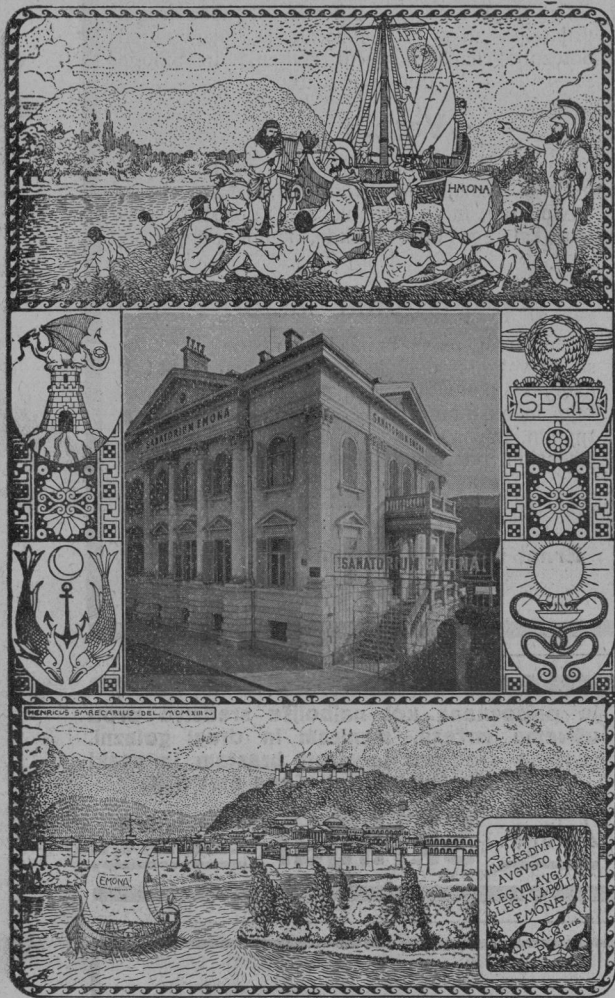
10 letna pismena garancija

10 letna pismena garancija

CRESCEDES · FORTIS

SANATORIUM · EMONA
ZA · NOTRANJE · IN · KIRURGIČNE · BOLEZNI ·
PORODNIŠNICA.

L · JUBLJANA · KOMENSKEGA · ULICA · 4
SEF · ZDRAVNIK · PRIMARIJ · DR · FR · DERGANČ

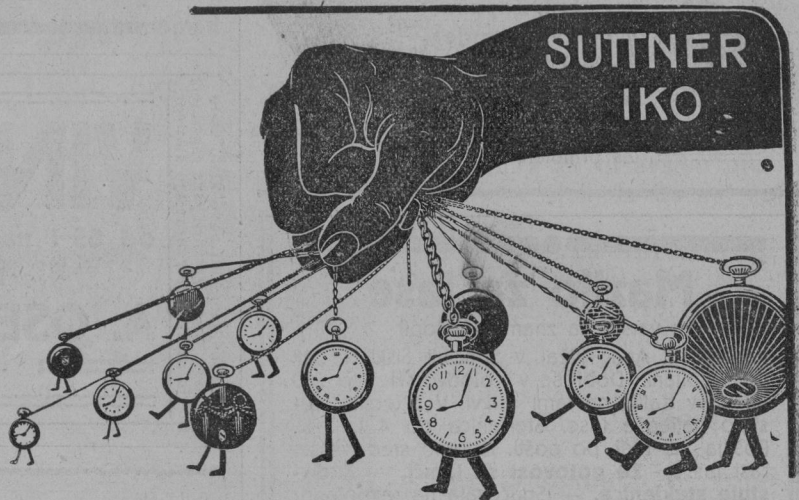
Selenburgova ulica 1
(sraven trgovine Tkas)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“
v deželnem gledališču

Krasna darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastonj in poštnine prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

- Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura . . . . . K 12·40
- št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova . . . . . K 16·80
- št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča . . . . . K 16·20
- št. 99865 Kovinasta verižica K 1·60
- št. 99645 Uhani američanski double zlato . . . . . K 3·40
- št. 99022 Srebr. rožni venec K 9·50

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavica 8,000.000 kron. ::   **STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2.**   Rezervni fondi okroglo 1,000.000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodneje.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3·80, 1/2 leta K 7·50, celo leto K 15—; za Nemčijo: 1/4 leta K 5—, 1/2 leta K 10—celo leto K 20—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24—. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I.nadstropje